

הקצת ערכי החברה הבאה ביחסי חברה וחברותיות: 1. חברות של חניך" (אנטיקלודית חינוכית, כ 100). 2. הפקעת נכסים מרשות הפרט והעברתם לבעלות צבורית או לפקודת החברה. (חברות)

חברותא, חברותה: ב (ארסית) חברות, צוקא, ידידות. יחסי חבריים: ואם חבוב נולד יחסי אשר אהבתי, אמהה אוהבת את החברה אוהבת את החברה (הרומי, ספרות ה 160). "היא חיה" - הפל, לפי החסות, לא ידועה חבובת" (הנולד מרומי)

חברותיות: ב (ארסית) חברות, צוקא, ידידות. יחסי חבריים: ואם חבוב נולד יחסי אשר אהבתי, אמהה אוהבת את החברה אוהבת את החברה (הרומי, ספרות ה 160). "היא חיה" - הפל, לפי החסות, לא ידועה חבובת" (הנולד מרומי)

חברותיות: ב (ארסית) חברות, צוקא, ידידות. יחסי חבריים: ואם חבוב נולד יחסי אשר אהבתי, אמהה אוהבת את החברה אוהבת את החברה (הרומי, ספרות ה 160). "היא חיה" - הפל, לפי החסות, לא ידועה חבובת" (הנולד מרומי)

חברות בזווית לשונית

תמי בר-ניב

נחזור בזמן, אלינו היום, כל כך מרגיז לפעמים כשאנשים מתנשאים, מתערבים ומרשים לעצמם לשפוט אותנו – לטוב ולרע, אז איך זה שמכל הפתגמים, רובנו זוכרים דווקא את זה המרגיז: **"אמור לי מי הם ידידיך ואגיד לך מי אתה."** (סרוואנטס)?
אולי דווקא כי הוא מרגיז?

ואי אפשר בלי קצת ציניות: **"חבר הוא אחד שמכיר אותנו, אך אוהב אותנו בכל זאת."** (קומינגס).
מן הסתם, זה נכון לפעמים..., וגם מראה שהפתגם הקודם אינו תמיד נכון.

ומה עושים אם אין חברים? מסתבר שיש לנו תמיד חברה נאמנה אחת: **"הקריאה היא צורה של ידידות"**, כך טוען, כמובן, סופר – **מרסל פרוסט**.

ובדיוק בעניין הזה, הרבי המרקד, שהתפרסם כחזן וכזמר, **הרב שלמה קרליבך**, ביקש מאיתנו בקשה נוגעת ללב ושונה: **"אם אתה רואה מישהו עצוב ובודד, אנא היה חבר שלו."** שווה מחשבה.

לקראת סיום, שאלה לדרך, כזו שאפשר להתווכח עליה: **"האם אינני מנצח את אויביי, אם אני הופך אותם לידידיי?"** (לינקולן, אחד מנשיאי ארה"ב)
מה דעתכם, חברים?

חברות, ידידות, רעות – מילים כמעט נרדפות למשהו שממש אי אפשר בלעדיו.
כל כך אי אפשר שבעברית שלנו יש בנושא זה שפע ביטויים ופתגמים, מקוריים ומתורגמים.

אלה הם גם שמות של בנים ובנות – **חבר, ידיד, ידידה, רעות** ואפילו **עמית**.

חברות היא מושג רחב שמשמש גם חלק מצירופים ומפתגמים שליליים. בחגיגת עיתון שכזו "נדוג" רק חלק מן החיוביים שבהם.

כשהיינו קטנים יותר היתה לנו **צ' בורה**" (הדגישו את ה- צ').

כשגדלנו הכרנו את **החברה/מן ההואמה/ברה** (הדגישו את ה- ת) או **מהחבריא**,

וה**ת ברותא** מוכרת לנו אולי מ **"או חברותא או מיתותא"** – אותו ביטוי מהתלמוד שמשמעו: או חיי חברה או מוות, עדיף המוות מחיי בדידות. מסתבר, אם כן, שלא אנחנו כאן בתיכון "המצאנו" את החברות...

אכן, כבר חזרזיר, חברו של פו הדוב, המליץ לנו על חברות, אפילו רק בזוג, כשאמר **"הרבה יותר נחמד להיות בשניים"** (אי' אי' מילן).

להבדיל, מפורסמים גם דבריהם על חברות של שלושה פילוסופים, שאנו לומדים את תורתם במקצועות השונים בתיכון:

אריסטו, הפילוסוף המפורסם ביותר, בן המאה ה-4 לפנה"ס, מי שניסח עבורנו את הקתריזיס בטרגדיה היוונית, אמר **"ידידות היא נפש אחת בשני גופים"**.

רבי שלמה אבן גבירול, בן המאה ה-11 בספרד, שאת שיריו אנו לומדים, הסכים עם אריסטו כשאמר **"אדם בלי חברים – כשמאל בלי ימין"**.

אפילו **פיתגורס** בן המאה ה-6 לפנה"ס, ויתר לרגע על המשפט שלו, שעד היום מלווה אותנו בשיעורי מתמטיקה, כי היה לו חשוב ללמד אותנו גם **"ידידים הם חברים למסע שעליהם לעזור זה לזה לשמור על הדרך לחיים מאושרים יותר"**.

